

HAMLET: Bizi melekler, Tanrı habercileri korusun! İster temiz bir ruh ol, ister lanetlenmiş bir hortlak, beraberinde ister cennetin tatlı havasını getir ister cehennemin kavurucu rüzgârlarını, niyetin ister hayır olsun ister şer, öyle şüphe uyandıran bir heyette geliyorsun ki sana hitabedeceğim: sana Hamlet diyeceğim, hükümdarım, baba, şahane Danimarkalı. Ne olur, cevap ver! Beni her şeyden habersiz, ıstırapta bırakma. Söyle: ölümünle toprağa giren o dua almış kemiklerin neden kefenini yırttı? Hareketsizce içine gömüldüğünü gördüğümüz mezar, seni tekrar dışan atmak için, neden ağır mermerden ağzını açtı? Ne var ki, ölü bir cesetken tekrar baştan aşağı zırh içinde, geceye korku salarak ayın yüzünü görmeye geliyorsun da tabiat dışı hiçbir şeyden haberi olmıyan biz zavallıları aklımızın ermediği düşüncelerle böyle tirtir titretiyorsun? Söyle, neden bu? Ne maksatla? Bizim ne yapmamız lâzım? Hayatımın bence bir toplu iğne kadar değeri yok. Ruhuma gelince, madem kendisi gibi ebedî olan bir şeydir, ona ne yapabilir ki? Gideyim diye tekrar işaret ediyor; peşinden gideceğim. Bahtım sesleniyor, vücudumun her teline Neme aslanının adalesindeki kuvveti veriyor. Hâlâ mı çağırıyorsun? Bırakın beni efendiler. (Ellerinden kurtulur.) İnan olsun ki, beni tutmaya kalkanın canına kıyarım. Çekilin diyorum! Yürü, arkandan geliyorum.

William Shakespeare, HAMLET, çev: Orhan Burian, MEB Yayınları, 1995 Sayfa: 33